

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**, narozený XXX
trvale bytem X

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2018, č. j. VS-11374-18/ČJ-2018-803140

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení a rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě a následně postoupenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2018, č. j. VS-11374-18/ČJ-2018-803140, jímž žalovaná odložila jeho žádost o poskytnutí informací podle ust. § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a to z důvodu nezaplacení předepsané úhrady nákladů za poskytnutí informací, které žalobce požadoval v bodě 4 jeho žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že vyřízení žádosti si vyžádá mimořádné rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací, a proto žalovaná v souladu s ust. § 17 odst. 3 cit. zákona zaslala žalobci dne 22. 1. 2018 písemné oznámení č. j. VS-11381-3/ČJ-2018-803140, kterým byly náklady spojené s vyhledáváním informací vyčísleny na 400 Kč, a žalobce byl vyzván k jejich uhrazení. Současně byl poučen o následcích nezaplacení úhrady tak, že neuhradí-li předepsanou částku ve lhůtě 60 dnů, bude jeho žádost dle § 17 odst. 5 cit. zákona odložena. Žalovaná uvedla, že v reakci na tuto výzvu žalobce podal stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, která byl předána Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky. Tento orgán ve svém stanovisku doručeném žalobci i žalované dne 10. 4. 2018 požadavek úhrady ve stanovené výši postupem podle § 16a odst. 7 písm. a) zákona potvrdil. Protože po dobu vyřizování stížnosti lhůta pro zaplacení požadované úhrady neběžela a uplynula až 7. 5. 2018, přičemž do dne vydání rozhodnutí nebyla částka úhrady zaplacená, dle žalované nezbylo, než žádost žalobce podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím odložit.
3. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

4. Žalobce obecně uvedl, že v souladu s ust. § 2 a násl. zákona o svobodném přístupu k informacím požádal žalovanou o poskytnutí údajů o její činnosti včetně zdravotní péče, napadeným rozhodnutím však byla žádost žalobce odložena pro nezaplacení úhrady nákladů a poukázal na to, že ani ve stížnostním řízení nadřízeného orgánu nebyly konvalidovány nedostatky spočívající v absenci podkladů úhrady a jejich vyúčtování.
5. Žalobce uvedl, že i přes výkon trestu odnětí svobody zůstává aktivistou v oblasti dodržování práv vězněných osob, kdy bez sběru statistických dat a údajů činnosti organizačních složek Vězeňské služby ČR nelze tuto monitorovací činnost objektivně činit. Žalobce shledává svoji aktivní legitimaci v předmětné věci, neboť žalovaná napadeným rozhodnutím v rozporu s ústavně zaručeným politickým právem na informace pro kontrolu orgánů státní moci odmítla žalobci požadované údaje sdělit. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobce namítal nepřezkoumatelnost požadovaných nákladů a absenci platného sazebníku. V rozsahu namítané nezákonnosti rozhodnutí, tj. v rozsahu žaloby proti napadenému rozhodnutí, v němž byla věc žalobce usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 12. 2018, č. j. 22A 29/2018-49 postoupena Městskému soudu v Praze, žalobce v bodě I. návrhu rozsudečného výroku požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a v bodě III. požadoval úhradu nákladů řízení. Návrh rozsudečného výroku v bodě II se týkal náhrady nemajetkové újmy v částce 100 000 Kč, tedy jiného nároku, ve vztahu k němuž byl žalobní návrh usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2018 před postoupením věci Městskému soudu v Praze vyloučen k samostatnému projednání a rozhodnutí Krajským soudem v Ostravě.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve přestřela veškeré typy žádostí žalobce o poskytnutí informací, jejich četnost, typické znaky a obsah se souborem požadavků, které v podmínkách Vězeňské služby a dle rozhodování správních soudů o žalobách žalobce považovala za zneužití zákona o svobodném přístupu k informacím. Uvedla, že ve věcech žádostí o informace doručovaných do vazebních věznic, věznic a ústavů pro výkon zabezpečovací detence žalobce napadl postup při vyřizování žádostí a jeho výsledky

stížností podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím a napadl i veškeré písemné výzvy k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace.

7. Ve vztahu k žalobě v této věci žalovaná poukázala na to, že ve výzvě k úhradě nákladů za mimořádné vyhledávání informací ze dne 22. ledna 2018 vyhověla všem třem základním podmínkám, a to, že se jednalo o úhradu nákladů spojených s některou s činností obsažených v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, žalobci byla sdělena výše úhrady a na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena a požadavek úhrady byl odůvodněn. Žalobce byl také poučen, že proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace lze podat stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona. Žalovaná má za to, že přezkoumatelným způsobem uvedla způsob výpočtu a právní důvod žádané úhrady v souladu s ustanovením § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a ve smyslu nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nadřízený orgán Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky neshledal v uplatněném postupu Vazební věznice Ostrava vad. Pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ žalovaná jako orgán prvního stupně vyložila a při aplikaci neurčitého pojmu vycházela z uznávané judikatury a z komentářů k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Žalovaná vyhodnotila, že věc byla žalovanou posouzena způsobem, že půjde o případ, kdy „vyřízení žádosti představuje pro dotázaný subjekt v jeho podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vymyká jakémukoliv jinému běžnému poskytování informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.
8. Výše úhrady byla vypočtena podle Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 17. července 2011, čj. 286/2011-OT-OS V. Podle ustanovení § 4 platí, že *„pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, stanoví se výše úhrady za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem na 200,- Kč. V případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací více pracovníky je výše úhrady dána součtem částek připadajících na každého pracovníka“*. Žalovaná uvedla, že vyčíslení požadovaných nákladů, kým a za jakou činnost měl nadřízený orgán za přiměřené.
9. Žalovaná uvedla, že žalobcem vytýkaná, namítaná nezákonnost napadeného rozhodnutí není dána. Správní uvážení žalované o nezbytnosti úhrady nevykazuje znaky libovůle. Žalovaná má za patřičné také připomenout, že unijní právo implementované do českého právního řádu nejen upravuje poskytnutí informace (zpracování odpovědi na žádost o informace) a její vyhledání (včetně vyhledání údajů, které podle zákona není možno žadateli o informaci poskytnout), ale umožňuje i vyžadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Lze odkázat na čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, ve znění Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/37/EU, který výslovně připouští možnost vyžadovat úhradu nákladů vzniklých nejen při rozmnožování a rozšiřování informací, ale též při jejich zpřístupňování.
10. Žalovaná považovala za nezbytné dodat, že ač poskytování informací o činnosti orgánů veřejné moci je obecným standardem demokratických právních států, logicky, také *„vyžaduje jisté finanční zatížení orgánů veřejné správy“* (zde podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 79/2006-58) a celé řadě povinných subjektů právní předpisy jiné, než zákon o svobodném přístupu k informacím, ukládají využívat majetek účelně a hospodárně.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

11. Dle žalované nelze opominout, že pokud opatření informací si vyžádá určité náklady (a vazební věznice Ostrava po právu žádala jejich úhradu) neznamená to v nijakém ohledu, že by žalobci bylo právo na informace upřeno, jsou toliko vymezeny podmínky, za nichž bude informace poskytnuta.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
13. Žaloba není důvodná.
14. Soud ze správního spisu žalované zjistil, že požadovaná úhrada se dle výzvy k úhradě ze dne 22. 1. 2018 týkala žádosti o poskytnutí informace ze dne 1. 1. 2018, doručené Vězeňské službě České republiky, Vazební věznici Ostrava dne 11. 1. 2018 pod č. j. VS-16407-1/2018-801500. Žalobce žádal poskytnutí těchto informací:
15. 1) *Průřezový a odvětvový rozpočet na rok 2018 včetně kapitálových výdajů a rozpisu rozpracovaných nebo plánovaných investic pro rok 2018 a výše - název investice, finanční plnění, termín realizace, spoluúčast fondů EU a dalších subjektů ve výši, odpovědná osoba.*
- 2) *Jmenovité počty zaměstnanců a příslušníků Vězeňské služby ČR u povinného subjektu, plánované a skutečné počty k 1. 1. 2018, průměrný měsíční plat k 31. 12. 2017, roční výše platu včetně odměn brutto u ředitele (ředitelky), zástupců a vedoucího oddělení výkonu trestu (ev. vazby) za rok 2014, 2015, 2016 a 2017.*
- 3) *Organizační řád s organizační strukturou platný ke dni 1. 1. 2018, jmenovitý seznam managementu - ředitel, zástupci, vedoucí oddělení výkonu trest (ev. vazby) - jméno, příjmení, hodnost, zastávaná funkce, vznik funkce, rok narození.*
- 4) *Předpisy o BOZP s účinností od 1. 1. 2018, výkazy o pohybu nápadů stížností, podnětů, trestních oznámení a mimořádných událostí v gesci OPAS za roky 2014, 2015 2016 a 2017 u povinného subjektu.*
- 5) *Rozsah poskytované zdravotní péče pro vězněné k 1. 1. 2018 s uvedením plánovaného a skutečného stavu zdravotního personálu, typ smluvního vztahu (externí, zaměstnanecký), generálie lékařů - jméno, příjmení, atestace, rozsah pracovního úvazku, rok narození.*
- 6) *Kapacita a zaměření zdravotních služeb u povinného subjektu k 1. 1. 2018 - zdravotnická odbornost, kapacita lůžkového oddělení zdravotnického zařízení u povinného subjektu, existence krizových a izolačních oddělení.*
16. Dne 22. 1. 2018 vydala žalovaná pod č. j. VS-11374-3/ČJ-2018-803140 dle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím výzvu k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, v níž ve vztahu k dotazu a informacím požadovaným pod bodem 4) podmínila poskytnutí informací uhrazením nákladů v celkové výši 400 Kč podle ust. § 1, § 3 a § 4 úhrad Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 20/2011 ze dne 17. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „Instrukce o sazebníku úhrad“). Výši úhrady odůvodnila tak, že vyřízení uvedené části žádosti pod bodem 4) pro ni v konkrétních podmínkách představuje časově náročnou činnost, která se objektivně vymyká běžnému poskytování informací ve smyslu cit. zákona. Vzhledem k rozsahu

žádosti zaměstná vyhledání a sběr informací celkem 2 pracovníky oddělení prevence a stížností, úhrnem po dobu 2 hodin. Součástí výzvy k úhradě nákladů byla i tabulka s kalkulací výsledné ceny 400 Kč.

17. Proti výzvě k úhradě nákladů podal žalobce stížnost podle § 16a cit. zákona datovanou dne 18. 2. 2018 a doručenou dne 28. 2. 2018 Vězeňské službě České republiky, Generálnímu ředitelství Praha. Uvedený nadřízený orgán ve svém stanovisku ke stížnosti ze dne 5. 4. 2018 pod č. j. VS-1089-2/ČJ-2018-800040-INFZ neshledal v postupu žalované vady a své stanovisko k jednotlivým námitkám žalobce ohledně vnitřního předpisu povinného subjektu (Instrukce o sazebníku úhrad), rozsahu činnosti, nasazení zaměstnanců a odkazu na běžnou činnost žalované povinného vypořádal v jednotlivých pasážích odůvodnění svého stanoviska.
18. Uvedený skutkový stav městský soud posoudil takto:
19. Obdobnými situacemi a žalobními námitkami proti rozhodnutím o odložení žádostí žalobce o poskytnutí informací z důvodů nezaplacení úhrady spojené s vyhledáváním a poskytováním informací, a to za stejných podmínek jako v dané věci, tj. za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací se městský soud již zabýval např. v rozsudku č. j. 15A 60/2018 - 78 ze dne 29. 4. 2020 a v rozsudku č. j. 10A 37/2019 – 77 ze dne 14. 12. 2020, v nichž přezkoumal obdobné rozhodnutí žalované ve vztahu k jiné části téže žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ze dne 1. 1. 2018, zaslané rovněž na jiné věznice Vězeňské služby.
20. Městský soud se v této věci ztotožnil s právními hodnoceními obsaženými v uvedených rozsudcích a neshledal žádný důvod, pro který by se měl od jejich závěrů odchýlit.
21. Zjištěný skutkový stav svědčí o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu následující právní úpravou:
22. Podle § 17 odst. 1 zákon o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
23. Podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena.
24. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a absenci platného sazebníku s tím, že tyto vady nebyly napraveny ani v postupu nadřízeného orgánu žalované při vyřizování stížnosti.
25. Podle § 21 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím vláda stanoví nařízením zásady stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací.
26. Tímto nařízením je nařízení vlády č. 176/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle informačního zákona. Toto nařízení vlády zapracovává příslušný předpis Evropské unie a upravuje zásady, podle nichž povinné subjekty stanoví výši úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Žalovaná, resp. její nadřízený orgán, Ministerstvo spravedlnosti, vydal instrukci ze dne 17. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle informačního zákona (t. j. Instrukci o sazebníku úhrad).

27. Otázkou závaznosti interních předpisů obecně se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení č. j. 1 Ao 1/2011 - 49 ze dne 30. 3. 2011 (publ. pod č. 2444/2011 Sb. NSS) nebo v usnesení č. j. 8 Ao 4/2011 - 22 ze dne 31. 8. 2011 (publ. pod č. 2443/2011 Sb. NSS). V prvně uvedeném usnesení konstatoval, že „[s]oudy nejsou oprávněny k tomu, aby v obecné rovině přezkoumávaly a hodnotily tyto vnitřní předpisy samotné. Jsou-li některé v nich obsažené pokyny v rozporu s normativními právními akty, pak je povinností správního orgánu je neaplikovat, případně je vyložit a aplikovat způsobem, který je konformní se zákonem či s mezinárodními závazky České republiky. Zhodnocení, zda k takové situaci došlo, však může soud provést pouze na podkladě konkrétního sporu, nikoliv in abstracto, přezkumem vnitřního předpisu jako takového. Jinak řečeno, nelze soudně napadat přímo vnitřní předpis, zpochybňovat lze pouze jeho aplikaci v konkrétním případě.“
28. V usnesení č. j. 8 Ao 4/2011 - 22 se pak Nejvyšší správní soud zabýval přímo povahou Instrukce o sazebníku úhrad a konstatoval, že ji lze považovat za vnitřní předpis či interní normativní akt a lze na ni aplikovat výše uvedené závěry prvního senátu v usnesení č. j. 1 Ao 1/2011 - 49; tedy v případě, „kdy by pokyny ve vnitřním předpisu (v tomto případě sazebníku) byly v rozporu s normativními právními akty, pak je povinností správního orgánu ho neaplikovat, případně je vyložit a aplikovat způsobem, který je konformní se zákonem či s mezinárodními závazky České republiky“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 181/2016 - 23 ze dne 14. 7. 2017).
29. K charakteristickým znakům interních normativních aktů patří, že jsou vydávány ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti v oblasti vrchnostenské veřejné správy, jsou abstraktního charakteru, omezené závaznosti a musí být v souladu s právními předpisy. Instrukci je tedy možné definovat jako interní předpis abstraktní povahy, který slouží k uspořádání poměrů uvnitř organizačních jednotek veřejné správy nebo v jednotlivých zařízeních veřejné správy na základě zákonem zakotveného vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Předmětná Instrukce o sazebníku úhrad je vydávána Ministerstvem spravedlnosti, které je ústředním orgánem státní správy pro vězeňství; jemu je podřízena Vězeňská služba České republiky (§ 11 odst. 3 kompetenčního zákona).
30. Žalovaná v tomto případě vystupovala v otázkách aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím jako povinný subjekt, který je podřízený Ministerstvu spravedlnosti. Byla tak vázána vnitřním předpisem vydávaným tímto nadřízeným správním orgánem a neměla prostor ani zákonnou možnost se od jeho aplikace odchýlit. V opačném případě by došlo k vybočení z mezí činnosti veřejné správy a byly by porušeny principy její organizační výstavby stanovené zákonem.
31. V žalobě žalobce brojil proti výši požadované úhrady výlučně z důvodu a nepřezkoumatelnosti požadovaných nákladů a absence sazebníku.
32. K uvedenému je třeba zhodnotit, že žalovaná odkázala na sazebník svého nadřízeného správního orgánu, kterým byla vázána, a to již ve výzvě k úhradě nákladů za vyhledávání informací ze dne 22. 1. 2018. Žalobce byl s aplikací konkrétního a platného sazebníku úhrad a se způsobem stanovení výše úhrady dle ust. § 4 sazebníku) při vytížení 2 pracovníků oddělení prevence a stížností na dobu 2 hodin (200 Kč + 200 Kč) seznámen.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

33. Podle ust. § 4 citované instrukce platí, že pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, stanoví se výše úhrady za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem na 200 Kč. V případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací více pracovníky je výše úhrady dána součtem částek připadajících na každého pracovníka.
34. Žalobci bylo rovněž z vlastní žádosti známo, že pod bodem 4 své žádosti vyžaduje informace nejen o předpisech BOZP, ale také výkazy o veškerém pohybu nápadů, stížností, podnětů a trestních oznámení a také mimořádných událostí, a to za delší období let 2014 až 2017. Muselo mu tedy být zřejmé, že po něm bude vyžadována úhrada nákladů za rozsáhlé vyhledávání, a to podle označené a na vědomí žalobci dané Instrukce ze dne 17. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV. Soulad s postupem žalované pak obsáhle žalobci odůvodnil její nadřízený orgán – Vězeňská služba - Generální ředitelství Praha, rovněž poukazem na uvedenou instrukci (na str. 2), když vycházel i z úpravy komunitárního práva (na str. 7). Napadené rozhodnutí pak vyšlo z vyčíslení nákladů shodně dle výzvy jako podkladu, s nímž byl žalobce seznámen a v souladu se závěry vyřízení stížnosti žalobce.
35. K žalobcově tvrzení o absenci platného sazebníku úhrad městský soud konstatuje, že Instrukce o sazebníku úhrad je účinná od 15. 7. 2011, proto k datu postupu žalované šlo o účinný a platný interní normativní akt, kterým byla žalovaná povinna se řídit. Úhrada 200 Kč za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem (§ 4 Instrukce o sazebníku úhrad) totiž představuje paušalizovanou náhradu platových nákladů, nikoli náklady reálně vynaložené na daného pracovníka; nicméně je obecně známou skutečností, že osobní náklady ve státním sektoru se od roku 2011 nesnížily, spíše naopak.
36. Na základě uvedeného má soud za nedůvodná a nadto za pouze obecná tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a o absenci podkladu – sazebníku, z něhož vyčíslení úhrady za mimořádné vyhledávání informací vycházelo.
37. Žalovaná tedy stanovila úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací podle platného a tehdy účinného sazebníku, jímž byla vázána. Jelikož žalobce úhradu ve stanovené lhůtě nezaplatil, žalovaná jeho žádost v souladu s § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím odložila.

V. Závěr a náklady řízení

38. Na základě shora uvedených důvodů městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, proto jí městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.